

En esta sección sólo se publicaran las cartas que vayan acompañadas de una completa identificación del autor (nombre, dirección, DNI y teléfono, en su caso), aunque si así se solicita, es posible la firma bajo seudónimo o iniciales. SEGRE no devolverá los originales y, en caso de que su extensión rebasa las 20 líneas (1.200 caracteres), se reserva el derecho de resumirlos.

Agraïment a la Residència BonÀrea Fundació

Sr. Director:

La nostra mare ens va deixar el 9 de gener passat. Sentim dolor però a la vegada ens sentim gojosos de l'atenció plena que ha rebut des que va ingressar a la residència. Per aquest motiu volem agrair públicament a tot el personal de la Residència BonÀrea Fundació de Guissona la dedicació humana i professional amb que han atès la nostra mare durant tot el temps que n'han tingut cura fins al final, així com el suport i l'acompanyament vers tota la família. Amb molta estima, sempre n'estarem agraïts.

FAMÍLIA DE LOLITA CAMPÀS SANS

Alimentos falsos

Sr. Director:

El uso de abonos químicos destruye la materia orgánica, la vida microbiana y la fertilidad de la tierra de cultivo y da alimentos deficientes en sales minerales, vitaminas y antioxidantes. Además, se hace carne, leche y huevos con maíz y soja transgénicos que contienen venenos clandestinos como el insecticida Bt, el herbicida glifosato, el arsénico y el virus promotor transgénico. Estos alimentos nos desnutren y envenenan, convirtiéndonos en enfermos crónicos. La experiencia de las desorbitadas facturas sanitarias que pagamos la masa

LA CARTA DEL DÍA

Exclòs de la festa

SR. DIRECTOR:

Enguany, el meu esperit exòtic em va dur a celebrar l'entrada de l'any 2019 a l'Índia. La filosofia del subcontinent em va motivar a organitzar la meua festa en un edifici emblemàtic.

Però els meus trets facials caucàsics van ocasionar que el personal de seguretat de l'entrada m'escorcollés de dalt a baix, sent l'única persona del meu grup de 10 amics que van arraconar sense motiu aparent. És clar que ells són nadius i jo estrangera, però

la humiliació i el sentiment d'inferioritat es va apoderar del meu cos.

Em fa vergonya escriure aquesta publicació, però m'avergonyeix encara més admetre que aquesta situació va passar a la inversa. Sí, encara que sigui difícil de creure, això li va passar al nostre amic indi, que amb il·lusió venia a celebrar el cap d'any a Lleida. Concretament, a la party més exclusiva, a l'edifici més emblemàtic de Lleida: la Lotja. Tant exclusiva que exclou les persones i les jutja per la seva aparença.

JÚLIA CALVET

de desnutridos y envenenados por consumir dichos alimentos falsos demuestra que resulta más económico, nutritivo y saludable recuperar los alimentos cultivados sin abonos químicos ni transgénicos para beneficio del consumidor y del agricultor. La clandestinidad de esos venenos en la dieta y en el organismo de los niños pone en grave riesgo su futuro y evidencia la falsa inocuidad de los alimentos hechos con transgénicos.

JULIO GIRIBET

Moncloitis

Sr. Director:

Quan Pedro Sánchez fou "dimitit" pel seus companys de partit i en la seva darrera aparició com a secretari gene-

ral del PSOE va plorar amargament el seu acomiadament, jo i moltíssims ciutadans més ens vam sorprendre del seu canvi després de guanyar les primàries i aconseguir la secretaria. Després d'apartar els barons de qualsevol influència en les seves decisions, es va envoltar d'aquells companys fidels mentre ho passava malament.

Més tard, el PP i alts càrrecs del partit van ser inculcats per corrupció generalitzada durant molts anys, i el govern popular fou acomiadat de Moncloa mitjançant la moció de censura dels partits de l'oposició i van fer que el secretari general del PSOE ocupés la presidència.

Un cop investit, utilitza un nou estil de fer política i, ja que només té 84 escons al Congrés, ha d'aconseguir suport per poder governar el que li queda de

legislatura i aprovar els nous Pressupostos Generals de l'Estat del 2019, a canvi d'incidir en el tema dels presos polítics i exiliats catalans, en què ERC i el PDeCat exigeixen llibertat i viabilitat de retorn.

Però PP, Cs i Vox, atents i expectants, volen que Sánchez convoqui l'avançament de les eleccions generals i llencen crítiques enverinades a la seva presidència perquè desisteixi a incidir políticament en els tribunals del procés.

Encara que la separació de poders a molts ens sembli una utopia, la judicatura de Madrid actua com si fos real, vol utilitzar en el judici del Suprem un escenari en directe (però sense observadors estrangers), la qual cosa fa suposar, sense cap mena de dubte, una sentència venjativa d'inculpació als reus.

Moncloa només ofereix a Catalunya una part important de la disposició addicional III de l'Estatut d'autonomia com si fos un regal, quan en realitat és un deute amb retard que els governs anteriors no complien per escanyar-nos econòmicament.

El pròxim judici esmentat, la reacció negativa vers la migració i això últim fan que la Generalitat de Catalunya i els partits independentistes per ara diguin "no" als pressupostos espanyols.

LLUÍS VINUESA SERRATE

Robatoris permanents

Sr. Director:

M'ha trucat una veïna perquè han entrat a robar a casa seva. Era gairebé l'única del barri i de la zona que faltava. Em faig moltes preguntes. On van els milers de cèntims dels impostos? No es podria prescindir de l'escorta d'un fugitiu com és Puigdemont? Cal pagar als expresidents uns salaris fins que morin? No poden, com fa la resta d'éssers humans, buscar-se la vida? Quan s'acabaràn les vendes als polítics?

En una paraula: si us plau, que la policia es dediqui a vetllar per la gent del carrer i que pugem estar a casa nostra sense la por de pensar que hi ha molts robatoris a les ciutats, i que per la mala distribució del diners públics, els únics beneficiaris siguin els polítics. Ja n'estem farts!

PILAR CRESPO ÀLVAREZ

Envíe su foto a cercla@segre.com. Una selección más amplia de cartas puede encontrarse en SEGRE.com

COLABORACIÓN

Saber acompanyar

JOSEP MARIA FORNÉ I FEBRER
PROFESSOR DE FILOSOFIA I MEMBRE
DEL CONSELL GENERAL DE L'IREL

ACOMPANYARNO és escalfar-se l'un a l'altre quan fa fred. No és viure en ramat. És ajudar a emancipar. És fer camí mentre arriba el punt de dir adéu, almenys com a acompanyant. Dic tot això inspirat en el mestratge de la figura de Sòcrates. Molt més endavant, les propostes terapèutiques de la psicoanàlisi vindran a reblar-ho. Sòcrates té molt clar que el seu mestratge ha de servir per alliberar l'altre, de forma irònica, dels prejudicis que li impedeixen ser autènticament. Llavors, alliberats dels prejudicis que impedeixen ser, podrà néixer la veritat que portem dins cadascú. El bon terapeuta no ha de donar resposta a allò que fer, sinó acompanyar

fins que hom estigui disposat a poder donar la resposta.

La societat s'encarrega d'omplir-nos de falses il·lusions que a ella li interessin. Quan diem societat, ho fem de forma genèrica, però es refereix de forma concreta a qualsevol institució. A la societat li convenen certes coses. No són coses neutres. Les naturalitza d'acord amb el principi que la cultura és la segona naturalesa, quan no la primera directament. Per exemple, el consum i el seu vessant degenerat; el consumisme. Prenem com a natural tenir i consumir, sovint moltes coses que, com a mínim, podem tenir el dubte de si ens calen. Un altre exemple, és el que naturalitza

la l'obediència a l'autoritat constituïda per una societat. A la pregunta fonamental de per què hom s'ha de sotmetre a un altre, les societats responen de tal manera que el fonament que es dona el consideren com a veritat absoluta, i no ho és. I tantes altres afirmacions que prenem com a evidents—sense dubtes— quan el dubte hauria de ser consubstancial. La ironia socràtica serveix per inocular el dubte davant d'aquestes evidències. No serveix per desordenar; sinó per desmuntar allò que s'ha convertit en inquestionable o ho hem naturalitzat. Tal vegada, després ho reconstruirem i ho acceptarem com a fonament de determinades decisions, però ho farem de manera enraonada i personal. Llavors serà decisió nostra. És com quan els pares i les mares imposen quelcom pel bé dels nostres fills i només quan ells ho assumeixen com

a propi tindrà un valor. Mentre sigui una imposició, no és vàlida. Aquest és el quid de la qüestió.

Acompanyar és ajudar que l'altre prengui la decisió. Hi ha una escena interessant de la imprescindible pel·lícula *Cinema Paradiso*, en què Alfredo li diu a Toto que se'n vagi i no torni, amb un profund dolor intern. Quan s'han creat vincles emocionals tan forts amb algú, el més fàcil i espontani és dir-li que es quedi i que no marxi mai del costat, i així fer-se companyia. No, així no es deixa créixer, no s'acompanya. Així s'anul·la l'altre. Acompanyar és deixar a les portes perquè l'altre voli. A vegades als pares ens costa fer-ho. Quan es torna, si es torna, ja no és en la relació de mestre-alumne o pare-fill, sinó com a amics, és a dir, entre iguals. Ara bé, mentre existeix la inevitable relació mestre-alumne o pa-

re-fill, llavors no hi pot haver amistat, sinó relació irònica. Relació insubstituïble perquè un mateix no es pot alliberar dels prejudicis. Pensar que es pot viure en societats que no imposen prejudicis és d'absoluta ingenuïtat o ximpleria, les quals abunden avui. La relació irònica del bon mestre, pare, mare o terapeuta és inevitable. Necessitem aquests acompanyants, i si la vida ens en regala alguns, els guardem dins dels nostres cors com a tresors per més que hagi arribat el dia dolorós en el qual ens hàgim dit adéu i així ens hàgim pogut retrobar com a amics.

S'ha comparat la figura de Sòcrates amb la Jesús. No van deixar textos. El seu mestratge busca la llibertat del qui el rep. Acompanyen, ens acompanyen, no ens sotmeten. El bon mestratge té com a mestres autoritats com ells. Són regals de la vida.